

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

ОТНОСНО: някои бележки по проекта за Закон за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност на Република България

1. С редакцията на чл.2, ал.1 вероятно се цели поименно да се определят и конкретизират процесите в обществото, които формират обема на понятието „национална сигурност”. Ако е така то в предлагания проект тези процеси не са изчерпателно изброени. Така например в предлагания текст отсъства като изрично посочена заплаха за националната сигурност нарушаване функционирането на валутно-финансовата система на обществото. Не се споменават и данъчната, осигурителната, паричната и кредитни системи на обществото, чието нарушаване води неминуемо до процеси или събития, които представляват „заплаха за националната сигурност” на държавата.

Принцип в правото е, че когато в даден нормативен акт се приложи принципа на изрично, поименно изброяване на определени събития и явления, то не се допуска в последствие разширително тълкуване на закона. Т.Е. при осъществяване в действителността на събитие или явление, което не е изрично изброено отсъства възможността по пътя на разширителното тълкуване да твърдим, че в същност и това събитие води до нарушаване на националната сигурност.

2. В чл. 6, ал.1 е предложена редакция на текст, според който са изброени органите участващи в управлението на системата за национална сигурност. Редно е на всеки орган да бъдат изброени неговите правомощия и това да стане в отделни текстове. В тази връзка е неуместно правомощията на Президентската институция да бъдат разглеждани в алинея към член определящ общо системата от ръководни органи. А правомощията на Народното събрание да не са посочени.

3. В чл. 9, ал.1 се сочи, че „Съвета по сигурност координира изпълнението на политиката за защита на националната сигурност....”.

Понятието „координация” включва система от действия съдържащи в себе си изпълнително-разпоредителни правомощия, т.е. конкретни разпореждания, които този съвет няма. Следователно той не може да координира!!!

Този извод се подкрепя и от редакцията на т.3 от чл.9, където вече се говори за „подпомагане на координация и взаимодействие...”!

4. Редакцията на чл. 11, ал.2 е неточна по отношение мястото на секретариата на Съвета по сигурност. Не е категорично ясно той част от общия секретариат на МС или е отделно звено.

5. Президентът на Републиката, след като е Главнокомандващ на Въоръжените сили на Р България, е ли е орган упражняващ общ контрол върху дейността на системата за защита на националната сигурност след като не е изброен в редакцията предлагана с чл. 17?

6. Предлаганите редакции на чл.18-21 не дават отговор на въпроса как ще се осъществява контрола по този закон върху дейността на МВР, МО, Въоръжените сили на Р България и МВнР!?

ИЗВОДИ:

1. Всеки закон следва да преследва определени цели! Не са отразени категорично целите, които се преследват с този проект!

- Ако се цели дефиниране на понятието „национална сигурност” то с предлаганите текстове тази цел не може да се постигне!

- Ако е определяне на правомощията на Народното събрание, Президент и Министерски съвет, респективно на Министър Председателя, по управление на процесите свързани с опазване на националната сигурност то отново целта не е напълно постигната.

- До известна степен е постигната целта да се регламентира нормативно създаването на съвет по национална сигурност, чийто ред за функциониране ще се уреди по силата на акт на МС- чл.7, ал.3. Но правомощията му, които са изброени в чл. 10 от проекта за закон са много общи и според мен страда т.5 от този чл. 10, а именно тези решения какъв характер и каква юридическа сила имат; те задължителни ли са за адресатите или трябва да се преповтарят с актове на Министерския съвет ?

2. Предлагания проект е добро начинание, но за да придобие самостоятелно и сериозно звучене, следва още веднъж да се обсъдят и прецефират горните въпроси.

С уважение:

ПАВЕЛ НИКОЛОВ

Председател на УС на НЦИОРС